

Arrest

nr. 245 006 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. JACOBS**
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Syrische nationaliteit te bezitten. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 24 juli 1978. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 20 juni 1985. Samen zijn ze de ouders van vier minderjarige kinderen.

Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 23 december 2019. Op 3 januari 2020 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 februari 2020 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 24 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van I.M. (hierna: verzoeker):

A. Feitenrelaas

U, M.I., verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, etnisch een Arabier te zijn, en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren op 24 juli 1978 in Deir Ez-Zor en hebt altijd in die stad gewoond. U bent getrouwd met Y.A. (CG-nummer X en O.V.-nummer X) en jullie hebben vier minderjarige kinderen die zich momenteel bij jullie in België bevinden. In 2014 werd u opgepakt door Syrische militairen en gevangen gezet. Na een maand opsluiting bent u overgebracht naar een gevangenis in Damascus waar u nog eens vier maanden vastgehouden werd. Na uw vrijlating bleef u nog even in de hoofdstad, en in maart 2017 trok u naar Idlib. Vervolgens reisde u in augustus 2017 met heel uw gezin verder naar Turkije en vanuit Turkije naar Griekenland. U diende daar een verzoek tot internationale bescherming in op 04 oktober 2017. De Griekse autoriteiten kenden u en uw gezin op 25 juli 2018 het Vluchtelingenstatuut toe.

Op 15 mei 2019 nam u samen met uw gezin het vliegtuig naar België, en vervolgens gingen jullie verder naar Duitsland, waar uw broers momenteel wonen. U vernielde toen alle identiteitsdocumenten die u door de Griekse overheid waren uitgereikt en diende opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door de Duitse overheid geweigerd nadat aan het licht kwam dat u in Griekenland reeds internationale bescherming genoot. Omdat u vreesde te worden teruggeleid naar Griekenland verliet u Duitsland en reisde weer naar België, waar u toekwam op 23 december 2019. Op 02 januari 2020 diende u in België nogmaals een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Syrië vervolging door het regime en in ondergeschikte orde de veralgemeende onveiligheid in dat land.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u de sociaaleconomische toestand daar, meerbepaald de hoge werkloosheid, moeilijkheden om onderdak te vinden, problemen om uw kinderen naar school te laten gaan en hindernissen bij de toegang tot medische zorgen. U verwijst ook naar een xenofob klimaat in Griekenland en criminaliteit in dat land.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: de Duitse identiteitsbewijzen van uzelf en uw gezin, kopieën van de Syrische identiteitskaarten van uzelf en uw vrouw, opleidingscertificaten van uzelf en uw vrouw, een kopie van jullie familieboekje, een document van de militaire rechtbank in Syrië, een bezoekerskaart van de gevangenis in Syrië, het Griekse vaccinatieboekje van uw zoon, een doktersbriefje uit Duitsland, en de Belgische afwezigheidsattesten voor de school van uw kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie CGVS, p.4; CGVS vrouw, p.5; landeninfo nr.1) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019,

nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u hoofdzakelijk als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals moeilijkheden bij de toegang tot gezondheidszorg en onderwijs, werkloosheid en ontoereikende huisvesting. Hierover moet evenwel worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, hoofdzakelijk omdat zowel u (CGVS, p.4) als uw vrouw (CGVS vrouw, p.10) verklaren enkele dagen nadat u in Griekenland een verblijfsvergunning hebt ontvangen dat land hebt verlaten.

Dit haastige vertrek uit Griekenland getuigt helemaal niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en daar uw rechten te doen gelden. Deze inschatting wordt ook ondersteund door de verklaring van uw echtgenote dat jullie eerder ook al pogingen hadden ondernomen om Griekenland te verlaten, maar dat de prijs die de mensensmokkelaar vroeg te hoog was waardoor jullie niet anders restte dan te wachten op Griekse documenten (CGVS vrouw, p.5). Deze documenten hebben jullie vervolgens onmiddellijk vernietigd (CGVS, p.3; CGVS vrouw, p.5), wat op zich reeds een opmerkelijke manier van handelen is. Volgens uw verklaringen gebruikte u spaargeld en Griekse overheidssteun om de vliegtickets te kopen (CGVS, p.4). Uw echtgenote weet niet waar dit geld vandaan kwam, maar houdt het bij een verwijzing naar uw broers in Duitsland die u daarbij geholpen hebben (CGVS vrouw, p.6). Toen u in Duitsland was maakte u af en toe plezierreises naar België. Dit alles wijst er niet alleen op dat u zelfredzaam bent en op de steun van uw netwerk kan terugvallen, maar ook dat u er niet voor terugdeinst om kordate beslissingen te nemen over de inzet van de middelen waarover u beschikt, stuk voor stuk indicatoren dat u in staat bent om in Griekenland een leven op te bouwen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland nog steeds geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs, en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. U komt ook niet verder dan blote beweringen over de moeilijkheden die u zou hebben gekend in Griekenland en de stappen die u hebt ondernomen om deze te verhelpen.

Met betrekking tot uw medische problematiek van uw kinderen, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat deze problematiek blijkens uw verklaringen volgt uit de beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaatgeneraal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Waar tenslotte uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van traangas dat werd gegooid tijdens een betoging van xenofobe groeperingen (CGVS, p.7,8; CGVS vrouw, p.8,11), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén klacht hebt ingediend bij de politie, en zelf verklaart dat de politie jullie beschermd tegen deze reischoppers (CGVS, p.8), waardoor hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, wordt bevestigd en wat impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze appreciatie aangezien deze documenten (Duitse identiteitsbewijzen, kopieën van Syrische identiteitskaarten, opleidingscertificaten, kopie van familieboekje) overwegend betrekking hebben op jullie nationaliteit, identiteit en opleidingsniveau, allemaal elementen die hier niet ter discussie staan. Het document van de militaire rechtbank en de bezoekerskaart van de gevangenis hebben betrekking op uw vrees tegenover Syrië, die buiten beschouwing gelaten wordt aangezien u reeds internationale bescherming is toegekend in Griekenland. Het vaccinatieboekje van uw zoon uit Griekenland toont op geen enkele manier aan dat hij daar geen toegang had tot medische zorgen. Het doktersbriefje uit Duitsland en de afwezigheidsattesten van uw kinderen in België houden geen enkel verband met de internationale bescherming die u in Griekenland geniet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

1.2. Ten aanzien van A.Y. (hierna: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U, Y.A., verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, etnisch een Arabier te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren op 20 juni 1985 in Deir Ez-Zor, Syrië, en bent daar ook altijd blijven wonen. U bent getrouwd met M.I. (CGVS nr. 20/10905 en O.V. nr. 8.975.726). Jullie hebben samen vier kinderen die zich bij jullie in België bevinden. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot M.I. (zie ook hieronder):

"[...]"

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard wordt in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin het verzoek van uw man niet-ontvankelijk verklaard wordt. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

"[...]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking van 7 oktober 2020 op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft op 9 oktober 2020 aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt met daarbij het Country Report: Greece. Update 2019 van de Asylum Information Database – Greek Council for Refugees. De verzoekende partij brengt op 13 oktober 2020 ook een aanvullende nota bij waarin ze een uittreksel bijbrengt van hetzelfde rapport, dit rapport eveneens inhoudelijk bespreekt en ingaat op de aanvullende nota van 9 oktober 2020 van de verwerende partij.

3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Het betoog van de partijen

3.1.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG VAN DE RAAD van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 “*Van de Charte*”, alsook op machtsoverschrijding.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen voor het grootste deel louter gestereotypeerd voorkomen en geenszins aan hun persoonlijke problematiek tegemoetkomen. Zij stellen dat de verwerende partij het over een “status” heeft zonder dat wordt verduidelijkt of het om de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus gaat, waarvan de gevolgen niet identiek zijn, en zonder dat wordt verduidelijkt wanneer deze status werd bekomen. Deze vaststelling volstaat volgens hen om de bestreden beslissingen te vernietigen.

Verder voeren verzoekers aan dat de verwerende partij de medische toestand van hun kinderen niet betwist, doch simpelweg negeert door te stellen dat het CGVS niet bevoegd is om zich over de medische problematiek uit te spreken en dat de geijkte procedure dient te worden gevolgd. Zij menen dat de verwerende partij wel degelijk bevoegd is om de juiste impact te onderzoeken van medische aandoeningen van hun kinderen op een eventuele terugkeer naar Griekenland. De vaststelling dat de Grieken medische zorgen niet hebben geweigerd, volstaat volgens hen niet in het kader van een rechtmatig onderzoek. Deze vaststellingen rechtvaardigen een vernietiging van de bestreden beslissingen, aldus verzoekers.

Vervolgens citeren verzoekers een rapport van 4 maart 2019 in verband met de situatie van migranten en vluchtelingen op de Griekse eilanden. Zij wijzen erop dat in dit rapport wordt gesteld dat de situatie op het vasteland niet beter is dan die op de eilanden, “*hetgeen concreet betekent dat de toestand van asielzoekers of mensen die een internationaal [sic] bescherming toegekend werd in niets verschilt*”. Volgens hen komt hun relaas in het licht van deze informatie volkomen geloofwaardig voor. Zij stellen dat de motieven van de verwerende partij hun problematiek op generlei wijze beantwoordt en dat de verwerende partij geen enkele rekening houdt met de Griekse realiteit “*die de vluchtelingen van het maatschappelijk leven totaal uitsluit*”. Zij wijzen erop dat bijna 20 procent van de Griekse bevolking volledig werkloos is. Zij stellen dat voormeld rapport de argumentatie van de verwerende partij weerlegt in verband met:

“- *Het feit dat er verschillen kunnen bestaan in de economische opvangomstandigheden die de verschillende leden van de Unie bieden aan asielzoekers of vluchtelingen;*
- *de rechtspraak van het EHRM naar waar het CGVS verwijst om zijn stelling te stoen;*”

Verzoekers citeren tevens rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij voeren aan dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een daadwerkelijk onderzoek van hun concrete situatie en haar beslissingen niet steunt op concrete en recente informatie over de concrete situatie waarin erkende vluchtelingen zich in Griekenland bevinden. Zij betogen dat de situatie van asielzoekers in Griekenland niet aanvaardbaar is en dat zij zelf deze situatie hebben van zodra zij in Griekenland als asielzoekers aankwamen. Zij voeren aan dat zij het slachtoffer werden van racisme en vernederingen en dat hun kinderen geen tijdige vaccinatie of basiszorg kregen. Zij herhalen dat de motieven van de bestreden beslissingen gestereotypeerd zijn en enkel verwijzen “*naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm [sic] het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar*”. Zij wijzen erop dat zij niet enkel hun materiële toestand en de opvangomstandigheden aanklagen, doch ook de “*onmenselijke en vernederende levensvoorwaarden*”. Zij stellen dat zij geen kans kregen “*om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk [konden] verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon [zouden] kunnen leven in een niet –*

mensonterende context [sic]". Zij stellen dat hun verklaringen worden ondersteund door "een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst". Zij betogen tevens dat zij geen toegang hadden tot "een noemenswaardige instelling voor werkzoekers", dat zij niet de kans kregen om "zelfs heel basiek" de Griekse taal te leren en dat er geen opleiding, cursus en geen werk was, alsook dat zij geen sociale steun meer kregen zodra zij een status kregen.

Vervolgens citeren verzoekers uit een aantal internetartikelen. Zij menen dat talrijke bronnen de stelling van het CGVS tegenspreken. Zij verwijzen ook naar het arrest M.S.S. tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stellen dat de Europese rechters systemische tekortkomingen in het Griekse asielstelsel weerhouden, zowel met betrekking tot de opvang als met de asielprocedure zelf. Intussen heeft Griekenland de asielwetten gewijzigd en is het aantal verzoeken om internationale bescherming drastisch gestegen, doch Griekenland is geen land voor asielzoekers en evenmin een land waar erkende vluchtelingen hun leven kunnen heropbouwen, aldus verzoekers. Zij citeren vervolgens uit een aantal rapporten en wijzen erop dat hun gezondheidstoestand, "fysiel [sic] en psychisch", dient te worden aangekaart. Deze vaststellingen volstaan volgens hen om de bestreden beslissingen te vernietigen.

Verder verwijzen verzoekers naar het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, gewaarborgd bij artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van de Procedurerichtlijn. Zij stellen dat de bestreden beslissingen, die hun verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren, effectief de verwerping van hun verzoeken om internationale bescherming inhouden en bijgevolg vallen onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan. Zij betogen dat het EVRM veronderstelt dat het beroep schorsend is en volledig onderzoek inhoudt van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met volle rechtsmacht. Volgens hen vloeit hieruit voort "dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, of reeds een eerste asielaanvraag hebben ingeleid, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is". Het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen beantwoordt volgens hen niet aan het recht op een daadwerkelijk beroep. Deze vaststelling volstaat naar hun mening om de bestreden beslissingen te vernietigen. Ook stellen verzoekers als volgt: "De motivering is nog [sic] ernstig, noch coherent, Het is onredelijk en kan niet begrepen worden; Dat dit eveneens volstaat om de beslissing nietig te maken".

Tot slot voeren verzoekers aan als volgt:

"Dat de Griekse autoriteiten geenszins iets heeft ondernomen om beiden bevolkingen op te voeden met als gevolg een totaal gebrek aan integratie ten aanzien van de vluchtelingenbevolking en een totaal gebrek aan openheid [sic] in hoofde van de Griekse bevolking.

Dat het CGVS de ernst van [sic] de toestand niet correct benadert;

Dat de jongste actualiteit een flagrant bewijs levert dat Griekenland geen effectieve [sic] bescherming kan bieden [sic] aan internationaal beschermden en een racistische houding aanneemt t,ov, [sic] vreemdelingen die als asielzoekers [sic] het land zijn binnengekomen.

Dat hetgeen zich nu afspeelt in Griekenland, voorbeeldig voor het racisme is, waarmee het gezin te kampen had".

Vervolgens citeren verzoekers uit een reeks internetartikelen.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.1.2. De verzoekende partijen brengen ook een "aanvullende nota" bij volgend op de beschikking die de Raad onder meer aan haar heeft gericht op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij, enkel een "aanvullende nota" volgend op de beschikking die de Raad onder meer aan haar heeft gericht op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling

De thans bestreden beslissingen zijn getroffen met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(...) De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;
(...)”

Deze bepaling geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoekers internationale bescherming, met name de subsidiaire beschermingsstatus, genieten in Griekenland. Deze vaststelling wordt ondersteund door de stukken uit het administratief dossier en wordt door de verzoekers geenszins betwist. Verder blijkt niet dat de verleende beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn.

De commissaris-generaal was bijgevolg bevoegd om de in België ingediende verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Procedurerichtlijn, waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een andere EU-lidstaat de internationale bescherming hebben verkregen, op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming geniet.

In de bestreden beslissingen worden de beschermingsverzoeken van de verzoekers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) de verzoekers reeds de internationale bescherming genieten in Griekenland en (ii) zij geen gegronde vrees voor vervolging koesteren of geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, terwijl ook (iii) hun basisrechten als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat in de bestreden beslissingen niet wordt verduidelijkt welke internationale beschermingsstatus zij in Griekenland genieten – de vluchtelingenstatus dan wel de

subsidiare beschermingsstatus – en sedert wanneer zij deze status genieten, dient erop gewezen dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissingen, dat in onderhavig arrest wordt overgenomen, wordt gesteld als volgt: *“Vervolgens reisde u in augustus 2017 met heel uw gezin verder naar Turkije en vanuit Turkije naar Griekenland. U diende daar een verzoek tot internationale bescherming in op 04 oktober 2017. De Griekse autoriteiten kenden u en uw gezin op 25 juli 2018 het Vluchtelingenstatuut toe.”* (eigen onderlijning). De Raad stelt tevens vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij sedert juli 2018 in Griekenland internationale bescherming geniet (administratief dossier, stuk 7, “verklaring DVZ”, verklaring 22) en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij in Griekenland het vluchtelingenstatuut genoot (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Dat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden dat zij niet weten welke internationale beschermingsstatus zij in Griekenland genieten en/of sedert wanneer zij deze genieten, is dan ook allerminst ernstig. Dat verzoekers in Griekenland internationale bescherming genieten blijkt ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van Eurodac (zie map 'Landeninformatie'). Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers zich in geval van terugkeer naar Griekenland niet (langer) op deze internationale beschermingsstatus zouden kunnen beroepen. De Raad wijst dienaangaande op het gestelde in artikel 18 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van Eurodac voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: Eurodac-Verordening), dat onder Hoofdstuk V *“Personen die internationale bescherming genieten”* bepaalt als volgt:

“1. Met het oog op de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden, markeert de lidstaat van oorsprong die internationale bescherming heeft verleend aan een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht en van wie de gegevens overeenkomstig artikel 11 eerder in het centraal systeem zijn opgeslagen, de relevante gegevens conform de door het Agentschap vastgestelde voorschriften voor elektronische communicatie met het centraal systeem. Die markering wordt in het centraal systeem opgeslagen overeenkomstig artikel 12 ten behoeve van toezendingen op basis van artikel 9, lid 5. Het centraal systeem stelt alle lidstaten van oorsprong in kennis van de markering van gegevens door een andere lidstaat van oorsprong wanneer er een treffer is met gegevens die zij hebben toegezonden betreffende in artikel 9, lid 1, of artikel 14, lid 1, bedoelde personen. Die lidstaten van oorsprong markeren eveneens de desbetreffende gegevens.

2. Gegevens van personen die internationale bescherming genieten, die in het centraal systeem zijn opgeslagen en overeenkomstig lid 1 van dit artikel zijn gemarkeerd, worden voor vergelijking met het oog op de in artikel 1, lid 2, vastgelegde doeleinden ter beschikking gesteld voor een periode van drie jaar na de datum waarop aan de betrokkene internationale bescherming is verleend.

Bij een treffer zendt het centraal systeem de in artikel 11, onder a) tot en met k), bedoelde gegevens toe voor alle gegevens die met de treffer overeenkomen. Het centraal systeem zendt niet de in lid 1 van dit artikel bedoelde markering toe. Na afloop van de termijn van drie jaar schermt het centraal systeem de doorgifte van dergelijke gegevens automatisch af bij een verzoek om vergelijking ten behoeve van de in artikel 1, lid 2, vervatte doeleinden, terwijl het deze gegevens ter beschikking houdt voor vergelijking voor de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden totdat zij worden verwijderd. Afgeschermd gegevens worden niet toegezonden en bij een treffer deelt het centraal systeem de verzoekende lidstaat een negatief resultaat mee.

3. De lidstaat van oorsprong verwijdert de markering of gaat over tot de vrijgave van gegevens betreffende een onderdaan van een derde land of een staatloze van wie de gegevens overeenkomstig de leden 1 of 2 van dit artikel eerder zijn gemarkeerd of afgeschermd, wanneer zijn status is ingetrokken of beëindigd of de verlenging ervan is geweigerd op grond van artikel 14 of artikel 19 van Richtlijn 2011/95/EU.”

Hieruit blijkt dat een persoon aan wie in een lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming werd toegekend, in het systeem Eurodac “gemarkeerd” wordt en dit tot op het moment waarop de lidstaat die de internationale bescherming heeft toegekend deze status beëindigd of de verlenging ervan weigert overeenkomstig artikel 14 of 19 van de Kwalificatierichtlijn. De Raad benadrukt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het

vigerende EU-acquis, waar de Kwalificatierichtlijn in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. *In casu* blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat er voor verzoekers een markering in Eurodac kon worden teruggevonden waaruit blijkt dat hen op 25 juli 2018 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat de markering van verzoekers als personen die in Griekenland internationale bescherming genieten werd verwijderd, dient aangenomen dat deze internationale beschermingsstatus heden nog steeds actueel is. Verzoekers brengen zelf geen enkel ander element bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 in grote kamer heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ, Ibrahim, pt. 86 en HvJ, Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ, Ibrahim, pt. 87 en HvJ, Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, Ibrahim, pt. 88 en HvJ, Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, Ibrahim, pt. 89 en HvJ, Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ, Ibrahim, pt. 90 en HvJ, Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ, Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ, Ibrahim, pt. 92).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

In casu betreft het dossier een familie met vier minderjarige kinderen die tussen 2007 en 2018 geboren zijn. Zowel verzoeker als verzoekster werden op 11 februari 2020 op het CGVS gehoord. Uit de verklaringen van verzoeker en verzoekster blijkt dat één van de kinderen tijdens een luchtaanval in deir EZ-Zor gewond geraakt werd. Er wordt gepreciseerd dat haar voeten en benen verbrand geraakt zijn. Verzoeker verklaart dat nadat ze hun verblijfsvergunning gekregen hadden er hen werd meegedeeld dat ze nog een maand hadden om de woning te ontruimen en dat ze geen leefgeld meer zouden krijgen. Verzoeker haalt ook aan dat de kinderen twee jaar in Griekenland geleefd hebben, maar niet naar school gegaan zijn, terwijl hij dit nochtans aan de assistenten en verantwoordelijken gevraagd had. Verzoeker licht ook toe dat ze in Griekenland in een kleine woning woonden met nog drie andere personen. Verzoeker verklaart ook dat hij iedere dag om werk vroeg, maar dat het zelfs niet mogelijk was om vrijwilligerswerk te doen. Verzoeker stelt dat hij ingeschreven en geregistreerd was bij de directie werk als werkzoekende. Ook verzoekster verklaart dat haar kinderen in Griekenland niet naar school konden gaan alhoewel ze dit meerdere keren aan de assistenten gevraagd had. Zij verklaart dat ze in een appartement met twee slaapkamers, een living, keuken en een badkamer met negen personen woonden in Griekenland, Verzoekster verklaart ook dat eenmaal je een verblijfsvergunning krijgt, je de woning dient te verlaten. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt verder dat zij aangeeft dat haar man in Griekenland naar werk gezocht heeft. Tot slot wijst verzoekster ook op psychische problemen in hoofde van haar oudste dochter door wat ze in Syrië meegemaakt hebben. Verzoekster preciseert wel dat haar dochter hiervoor (nog) niet in behandeling is bij een psycholoog.

Aangezien verzoekers een schending aanvoeren van artikel 4 van het Handvest indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of verzoekers *“in het licht van alle gegevens van de zaak”* een reëel risico lopen op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk zijn van overheidssteun en buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht kunnen komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ, Ibrahim, pt. 90 en HvJ, Jawo, pt. 92).

De verklaringen van verzoekers moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ, Ibrahim pt 88).

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigden

en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (p. 220). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwontwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asiendienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport p. 217).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten ontzegt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid (AIDA-rapport p. 217). Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het "extreem moeilijk" is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Ook de statushouders die via het ESTIA-programma van het UNHCR opvang genieten, vallen onder het amendement van maart 2020 dat zij binnen de 30 dagen na toekenning van de status de opvang zullen moeten verlaten en geen financiële steun meer zullen krijgen. Het Helios-programma is bedoeld om de integratie van statushouders te bevorderen, maar staat open voor een beperkt aantal statushouders. Volgens een rapport van Pro Asyl van januari 2019, waarnaar wordt verwezen, wordt gedocumenteerd dat een gezin met kinderen (statushouders), bestaande uit vier personen, werd teruggestuurd door Zwitserland naar Griekenland en daar dakloos werd, zonder cruciale uitkeringen en zonder werk. Volgens deze organisaties hebben vluchtelingen geen veilige en effectieve toegang tot onderdak, voedsel, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, inclusief geestelijke gezondheidszorg (AIDA-rapport p. 218).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars.

Voorgaande landeninformatie, geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). Hieruit volgt dat het is aangewezen dat de dossiers van Griekse statushouders met de nodige voorzichtigheid en zorgvuldigheid worden behandeld waarbij rekening wordt gehouden met de individuele situatie. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen

van de verzoekende partijen in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat de verwerende partij de medische toestand en problematiek van de kinderen niet betwist, maar negeert door te stellen dat zij niet bevoegd zijn om zich uit te spreken over de medische problematiek en de gepaste procedure gevolgd dient te worden. Verzoekers betogen dat de medische toestand niet correct wordt beoordeeld wat betreft de juiste impact van de aandoeningen op een eventuele terugkeer naar Griekenland, hetgeen in het kader van de *“asielaanvraag en van de al dan niet effectieve bescherming die een EU staat toegekend heeft, degelijk tot de bevoegdheid van het CGVS behoort.”*

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat ze tot aan hun vertrek uit Griekenland een leefloon en een woning kregen. Verzoekers verklaren ook dat ze geïnformeerd werden dat nadat ze hun documenten verkregen ze geen woning en financiële hulp meer zouden krijgen. De jongste zoon van verzoekers heeft weliswaar een aantal vaccinaties in Griekenland gekregen, maar verzoekers verklaren dat hun vijfjarige dochter in Syrië aan haar benen en voeten verbrand geraakt werd, en hiervoor in Griekenland niet behandeld werd alhoewel ze hierom gevraagd hebben. Voorts verklaart verzoekster dat haar oudste dochter psychische klachten heeft als gevolg van de oorlog in Syrië.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de *“bijzonder hoge drempel”* bij het beoordelen van het risico op een verregerende situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest Ibrahim.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest Tarakhel betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken

persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest Tarakhel eveneens relevant voor statushouders.

De Raad is van oordeel dat niet voldoende onderzocht is of verzoekers, onafhankelijk van hun wil, na terugkeer nog steeds bij machte zullen zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico lopen om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor de fysieke gezondheid van hun kinderen waaronder hun vijfjarige dochter. Verzoekers stippen terecht aan dat *in casu* de verwerende partij de beslissing heeft genomen zonder de situatie van verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland naar behoren te analyseren, waarbij behoorlijk rekening wordt gehouden met de gezondheidssituatie van de kinderen.

In casu wordt niet louter verwezen naar algemene rapporten om te stellen dat elke statushouder die in Griekenland verblijft een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest loopt, doch werd dit betrokken op hun concrete situatie. Er kan evenmin worden ontkend dat blijkens de bijgebrachte informatie personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in penibele (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met talrijke belemmeringen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg.

De Raad kan de verwerende partij niet volgen in de redenering dat een medische problematiek in deze fase van het onderzoek van het internationaal beschermingsverzoek niet relevant zou zijn. Thans bevinden verzoekers zich immers nog in de ontvankelijkheidsfase van hun beschermingsverzoek. In die fase kan een medische problematiek niet opzij worden geschoven door naar de 9ter-procedure te verwijzen. Uit het voormelde arrest Ibrahim van het Hof van Justitie blijkt uit paragraaf 89 dat om te beoordelen of de eventuele tekortkomingen in het unieland een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, rekening moet gehouden worden met "*alle gegevens van de zaak*". Verder wordt in paragraaf 90 ook geïndiceerd dat sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die "*negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid*". In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de "bijzondere kwetsbaarheid". Het is evident dat in het licht van artikel 4 van het Handvest een actuele gezondheidsproblematiek van een kind van verzoekers dus in overweging moet worden genomen. De beoordeling van een eventuele gegrondheid van de vrees of een eventueel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, gebeurt in principe in het licht van het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf in geval van staatlozen, maar *in casu* is Syrische nationaliteit van verzoekers niet betwist (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Thans is een dergelijk onderzoek ten aanzien van Syrië evenwel niet aan de orde.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan dit dossier, door de verwerende partij niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekers is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Op dit ogenblik kan in deze specifieke zaak niet worden vastgesteld dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS